

KARI
SLAATSVEEN

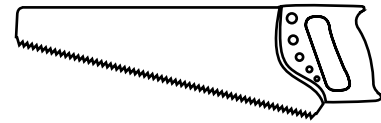
KVINNEN SOM
BLE SAGET

ITO

FORTELLINGER

KARI
SLAATSVEEN

KVINNEN SOM
BLE SAGET

I TO

FORTELLINGER

© 2018 Gloria Forlag AS
Bokdesign: Ellen Lorenzen
Papir: Holmen Book Cream 1,6
Boka er satt med: Gill Sans Nova 12 pkt.
Trykk og innbinding: Livonia Print

ISBN: 978-82-93670-02-5

Gloria Forlag AS
Universitetsgata 20
0162 Oslo

Du finner oss på Facebook:
<https://www.facebook.com/GloriaForlag/>

Innholdsfortegnelse

Innvollsorm	9
Møte i parsellen	17
Oddvar Bull	19
Distraksjon	23
Emosjonelt preteritum	27
Bark	29
Møkk	31
Lovdatavalsen	34
Frysetørret	37
Lik Og Del	43
Brunsneglen	45
Kvinnen som ble saget i to	55
Telleverk	59
Otto Knagenhjelm	64
Kondisjonalis	83
Fremmedord	85
Mjøsbyrllup	91
Ikke et møte	95
Oppebøen tok en for laget	103
Hvordan går det med deg	107
Oktober	113
Helstreng	115
Smyger	117
Bokført	125
Toyota Corolla	129
Skal vi google det?	139
Noen, 1900	141
Performance	149

Innvollsorm

Jeg ville si opp.

Dette hadde vokst i meg en stund, som en innvollsorm.

En ettermiddag tidlig i mars gikk jeg inn på en kafé.

Jeg bestilte en porsjon kjøttkaker og en øl. Jeg liker ikke kjøttkaker og drikker sjelden øl,

men nå slukte jeg alt, bråsulter
og tørst, som om jeg ikke hadde
spist eller drukket på lang tid.

Da jeg hadde slikket
tallerkenen ren, skjøv jeg den
til side og hentet en kulepenn
opp av lommen. Den hang fast
i en halvsugd Repsils.

Så rev jeg en serviett i to
og skrev på den ene halvdelen.

Bokstavene fløt ut av meg.
Ord for å bli, ord for å gå.
I hver sin klamme.

Serviettens andre halvdel
brukte jeg til å tørke opp en
klatt saus som lå midt i det
runde merket etter et glass øl,
nå tomt og båret vekk.

Jeg samlet fingertuppene rundt
sausene og kjente det myke
papiret bli gjennomtrukket av
fett. Følte vemmelse, betalte
for maten og gikk.

De neste timene noterte jeg
på en drosjekvittering, et kino-
program, i et luftig felt rundt

en avisannonse og til slutt,
før jeg låste opp døren hjemme,
på en brosjyre for markiser,
som var det eneste postkassen
inneholdt den dagen.

Jeg sto en stund på verandaen.
Rekkverket rakk meg til livet.
Om jeg strakk meg på tærne og
bøyde meg kraftig ut, ville jeg
kunne tippe over de halvdøde
urtene fra Rema og ned mot
gaten.

Det fantes også en mulighet for
at jeg ville bli hengende

en ørliten stund i for eksempel
snoren på morgenkåpen. Lenge
nok til å angre, lenge nok til å
ville noe annet, slik jeg så ofte
ville noe annet.

Nesten hva som helst annet,
bortsett fra å henge i en
bomullssnor fra verandarekk-
verket i femte og ombestemme
meg.

Det hendte jeg fantaserte om
ting jeg ville gjøre for å komme
meg ut av ukomfortable
situasjoner.

I en kinosal for eksempel, etter at filmen var over og alle hadde reist seg før rulleteksten var ferdig, kunne jeg se for meg at jeg stille og kontrollert spratt opp og slo flikkflakk bortover stolryggene.

Ingen inne i den kroppsvarme kinosalen ante at det på bakerste rad satt et magisk turntalent i sin beste alder.

En flyvende, saltomortalende, flikkflakkende gummikvinne

som selv med magen full av peanøtter med sjokoladetrekk, ville sprette bortover radene, levitere og forsvinne i en søyle av lys.

Før noen rakk å reagere, ville jeg være ute i de mørke gatene med friskere luft mot ansiktet, fire lyskryss hjemmefra.

Regnvannet trakk inn i sokkene, månen gled bak trærne, noen luftet en hvit hund på kirkegården og plystret en slags melodi med spiss munn.

Tynne, lange, atonale pip,
som når du sakte, så sakte
du kan, slipper luften ut av
en ballong.

Møte i parsellen

Nå ligger sneglene og har det

bra under snøen, men etter påske

er de i gang!

Starter vi nå, har vi tid til å planlegge

hva vi skal gjøre,

tenke som en snegl

osv.

Program tirsdag 6. mars kl.19:00:

Frøbytte,

kaffe og te.

Oddvar Bull

Oddvar Bull svømmer. Fra den regntunge morgenen i april da han kom til livet i blokkeleilighetens badekar, en våt, temperert verden, til de løftet ham opp i baderommets marsipan-grønne interiør, har han foretrukket vann.

Under lampens blålige lys ble navlesnoren klippet og Oddvar Bull ble borger. Han lærte å gå sent, nølende tok han seg frem blant stolbena, den julaftenen han fylte to.

Han svømte tidlig. Gled ut i tjernet ved den lille sommerhytta som en oter, ville ikke komme opp, bare være vektløs, flytende, hjemme.

Han sto konfirmant med våt lugg, og som voksen lå det et slør av fukt over Oddvar Bull, dugg på brillene, dråper i dressen.

Han svømmer til jobb, med dokumenter og dress i en vanntett sekk på ryggen, plasker i land på kaia ved Rådhuset og skifter i en av rekestrålerne. Derfor lukter Oddvar Bull også svakt av skalldyr når han litt sjenert ankommer morgenmøtet i Justisdepartementet.

Så kommer vinteren med is på sjøen, og Oddvar Bull svømmer en time hver morgen og kveld i byens svømmebasseng. Rolige, regelmessige tak, ordløs i klorvann.

Oddvar Bulls kone har vannskrekk.

Hun er tørr.

Han er våt.

Distraksjon

Det regner mot vindusbrettet, det regner mot et biltak der nede i bakgården, det regner mot søppeldunkene.

Det regner rytmisk mot et grytelokk jeg glemte på verandabordet. Det drypper fra takskjegget, det knirker i mønet.

Persiennene flaprer og presses inn i rommet av vinden. En potte med tomatplanter faller i gulvet.

Brun jord, grønne skudd og potteskår.

Om jeg lar persiennene dytte alle pottene ned fra karmen og lar dem ligge, kan jeg dyrke tomater på stuegulvet.

Poteter. Squash.

Røttene vil finne nye veier mellom gulvplankene, gipsplatene, inn i betongsprekkene og ned til naboen under som hører gamle plater og tar seg et stille drag på verandaen når blokka sover.

Gresskar. Bondebønner.

Røttene strekker seg ned langs lampesnoren over spisebordet hans, og når de når frem til vinduskarmen, tilbyr han dem pottet jord.

Som går i gulvet, kan jeg tenke meg, av vinden som blåser, av ham som danser til *Harvest Moon*, sakte og i store sirkler rundt i rommet.

Med armene som myke kjøttvinger veiver han pottene ned av karmen og lar dem ligge.

Røttene skyter grønne skudd opp av stuegulvets jordsmonn.

Rødbeter. Agurk.

Nye røtter finner veien mellom murstein og knust stein, inn i betongsprekker og takpapp, strekker seg som spagetti ned i leiligheten der tvillingene bor, og de knytter dem sammen og gynger, gynger, gynger.

Sukkererter.

Gjennom gulvet til den polske faren som synger for barnet sitt, og det er lytt i blokka, så vi hører og blir fredelige mot natten.

Agurkurt.

Ned til den turnus-arbeidende moren med en sønn som hilser i fotballdrakt og ler høyt med vennene sine gjennom det åpne vinduet, ut i gata, ut i den varme kvelden som dufter

hegg, hundepiss og jord.

Spisskål.

Blomkål.

Grønnskål.

EMOSJONELT
PRETERITUM

Tygg litt
på den
du.

B a r k

En gang var armene mine myke.
Et risp fra en kvist helet raskt.
Jeg kunne klypes og blåmerket bleknet fort.
Jeg kunne holdes hardt og se fingermerker i
huden rett etterpå, men bare en kort stund.
Huden min ordnet opp,
overflaten ble reparert,
jeg var stadig myk.

Stukket av mygg.
Brent av maneter.
Skrubbet opp av grus eller murvegger.
Klort av katter.
Svidd av sola.
Reparert.
Jeg var myk og nylaget.
Jeg celledelte meg i friskt trav.
Jeg sov av meg alle merker.

Jeg frøs sjelden.
Jeg løp fort.
Jeg hoppet langt.
Jeg tenkte høyt.

Nå er armene mine som greiner.
Huden som fin bark.
Et oretre, kanskje.
Rispe etter torner

og kvist kjennes som sømmer.
En blodåre bukter seg ned mot
håndens overflate,
forgreiner seg i smalere årer som splittes i
enda tynnere årer ut mot fingrene.

Det gamle brannsåret etter en krølltang mot
underarmen bobler i varmen.
Jeg bobler i varmen.
Sitter i skyggen og stryker hendene over armene.
Akkurat i midten, på innsiden av albueleddet, et område
på størrelse med en stor bille,
er huden myk.
Ikke så interessant å ta på, men definitivt myk.
Bare myk.
Ikke noe mer.

MØKK

Av jord
er du kommet
til gjødsel
skal du bli
for
akeleier
blåklokke

petuniaer
peoner
stokkroser
nattsvarte fioler
grå-rosa engsmeller
blå kornblomster
grønt gress
sportsgress

av jord er du kommet
til fotballbaner skal du bli

Resultat:

1-1

Ingen ekstraomganger.

LOVDATAVALSEN

Forskrift om endring i forskrift om endring i forskrift om fastsetting av endringer i inndeling i forskrift om endring.

Endring i forskrift om fastsetting av inndeling i endring av forskrift.

Forskrift og inndeling og endring så fritt etter Justis- og beredskapsdepartementet.

Tjø!
28.05.2018

Forskrift om endring i forskrift om endring i forskrift om fastsetting av endringer i inndeling i lensmanns- og politistasjonsdistrikter og tjenestesteder i politi- og lensmannsetaten

Justis- og beredskapsdepartementet 28.05.2018

Hjemmel: Fastsatt av Politidirektoratet 28. mai 2018 med hjemmel i lov 4. august 1995 nr. 53 om politiet (politiloven) § 17 første ledd, jf. delegeringsvedtak 1. september 2017 nr. 1350 og delegeringsvedtak 14. september 2017 nr. 2483.

FRYSET ØRRET

Anja Emil Eberhard overtok familiens reisebyrå da moren førtidspensjonerte seg og flyttet til Portugal, der hun de siste årene hadde leid et lite hus i festningsbyen Elvas.

Faren bodde for tiden i Peru og drev et lite ekstremportsenter i Pongo de Mainique, en trang canyon langs den 724 kilometer lange Urubambaelven, som på vei ned Urubambadalen flyter forbi Machu Picchu før den møter Apurímac.

Anja Emils fødselsdager hadde gjennom hele barndommen blitt feiret rundt på kloden. Julen tilbrakte familien alltid til fjells, et eller annet sted i verden, så høyt de kunne komme.

Frysetørret julemat ble tilberedt i tynn luft, enkle, lette og myke gaver som fikk plass i sekkene, ble langsomt pakket ut av det søte, spiselige rispapiret.

Anja Emil het Anja Emil fordi broren het Tor. Anja Emils far vokste opp i Trollhättan og ville at i alle fall ett av barna skulle navnes etter hans farfar. Anja Emils mor ville at i alle fall ett av barna skulle kalles opp etter hennes favorittonkel Tor.

Slik ble foreldrene glade, og Anja visste jo ikke hvordan det ville være ikke å hete det samme som oldefaren.

Broren Tor ble lærer i grunnskolen, giftet seg raskt og fikk kjapt fire barn, en hund og en gammel bil. Etter at han flyttet hjemmefra, reiste han aldri lenger enn til Svinesund.

Foreldrenes lille firma spesialiserte seg på gruppereiser for uavhengige globetrottere som ønsket å besøke steder ikke mange hadde besøkt før.

Avsidesliggende daler, søkk, skoger og bygder, fjell og huler ble oppsøkt av individuelle grupper

på ti eller femten. Etiketten tilsa at ingen ble avfotografert sammen med andre reisende. Fotografier fra disse turene viste værbitte oppdagere i ensomhet mot fremmede kveldshimler, gjerne blant eksotiske dyr.

Den dagen moren skrev byrået over på Anja Emil, sluttet også Anja Emil å reise. Hun ansatte et par tillitvekkende guider med skjegg og rutete skjorter, flate mager og allværsbukser, eksperter på å pakke lite for lange turer, barske veteraner som kunne noen ord på mange språk, bereiste verdensborgere med kledelig forakt for alle som ikke har reist alene og langt og vært i livsfare minst tre ganger.

Så drev hun prisene i været og sendte grupper av kontaktsøkende einstøinger til de mest utilgjengelige reisemål.

Selv avsluttet hun hver eneste arbeidsdag klokken 16:30 presis og gikk hjem til det lille tomannsteltet nederst i brorens hage. Middagen var den samme som hun alltid hadde fått servert, og som hun hver dag siden hadde laget til seg selv: frysetørret kjøtt- eller fiskegryte og en energibar rik på proteiner, karbohydrater og fett.

Etter maten satt hun i teltåpningen til det ble mørkt, så ålet hun seg ned i den gamle soveposen og sovnet.

Lik Og Del

Likogdel

Lik

Ogdel

LIKogDEL

LIK

LIK

LIK

Og

Del Del Del

Og

Likdel

Brunsneglen

Hei, det er meg.

På vei ut av senga, over gulvplankene vi malte i fjor sommer.

I morgenlyset er de hvite, når sola trekker bak takene, mer grå.

Sky-grå, sier brosjyrens glade fargekonsulent som ler med klassisk hvite tenner, fargekode 9918.

Nå skal vi male himmel og jord, eller var det ørken og vin.

Jeg ville male kontorveggene grønne, fordi øynene trengte vår.

De første februar-ukenes sprekkalde vinterkvelder med malerull og svære bøtter maling, kodet 10961 og 10965.

Ikke grønt. Jeg ble overtalt til ikke. Ikke grønt.

Jeg malte kontoret i ørken og jord. *Hipster Brown,*

Raw Canvas. Navnene klorer i hjernen. Ligger strødd
i munnen som sneglegift.

Tunga kveilet seg rundt *Raw* og leverte ordet trangt og
tykt over disken.

Jeg skulle ha *Raw* vegger. Det kan jeg faktisk ikke stå for.

Hei, det er meg.

På vei mot badet, over det gamle vinylgulvet vi også
malte i fjor sommer. Vi hadde ikke penger til å legge nytt
gulv, så vi malte det bare, og slik så det ganske pent ut
i akkurat fire uker før malingen flekket av visse steder,
for eksempel foran skohyllene.

Det gamle vinylgulvet synes her og der og viser små glimt av 1986, det året Peter Gabriel ga ut *So*, en plate som ennå er en våken natt i juni, lukt av hvitløk og stekt kjøtt, doven øl og fuktig gress.

På den måten kan vi si at gulvet minner om Peter Gabriel og Laurie Andersons *Excellent Birds*,

for eksempel, om jeg nå skal trekke frem en spesielt fin sang. Jeg har fortsatt vinylen. Den tyter ut av hyllene inne på arbeidsrommet.

Hei, det er meg.

På vei inn på loftet.
Det lukter tørt treverk, støv og sko.

Hei, det er meg.

I sig ned mot kjelleren. Og sykkelen. Som henger på veggen.

Jeg står i kjelleren og ser på sykkelen. Jeg ser på sykkelen og kjenner kulden fra kjellergulvet gjennom skosålene.

Sølvkre under det gamle Scrabble-spillet, edderkopper opp av slagstøvler.

Hei, det er meg.

På vei ut i dagen, langsomt, følende.

Følg slimsporet.

Krysser jeg gata, er jeg ferdig.

KVINNEN SOM BLE

Det hender, om jeg snakker raskt, at jeg rekker å levere hele setningen.

Det må planlegges. Jeg må altså vente på det rette øyeblikket, en kile et eller annet sted, muligens der han trekker pusten. Er jeg våken nok, legger jeg det jeg skal si på vristen, og planter setningen rett i hjørnet akkurat idet han strekker seg etter for eksempel et glass.

I disse tilfellene ser han plutselig på meg, munnen litt åpen, ordgruppen min er på vei inn til hans mottakssenter, og når de blir levert over disk og godkjent som meningsbærende og fullstendige, anerkjenner han dem med et rutinert nikk og legger dem til registrering.

Alt dette tar noen ganske få sekunder, i høyden fem, og jeg venter, så rolig jeg kan, på en reaksjon som kan føre denne samtalen videre, og jeg håper på flere anledninger til å nette en fullstendig, uavbrutt setning inn i

utvekslingen av ord, for jeg må si at avbrytelser gjør meg urolig. Jeg mister tråden.

Hvor var vi? kan han si, som for å fremstå litt galant.

Jeg vet jo ikke hvor vi var, jeg har mistet tråden for lengst.

Den siste halve timen har jeg snakket i ufullstendige setninger og noen ganger bare rukket å levere halve ord som dermed ikke lenger er meningsfylte eller engang forståelige.

Om jeg er irritabel, det forsøker jeg å la være å være, men om jeg nå er irritabel, stikker jeg ordene mine inn i hans ordfloam, som kanskje handler om noe helt annet han heller vil snakke om, til jeg, oppstykket og lett surrealistisk, har sagt det jeg hadde å si.

Hver ... ått ... ende ... fugleart er i ferd med å dø ... ut. Det er ... vanskelig å tenke på ... synes ... du ikke?

TELLEVERK

Jeg løper ned fem etasjer, det er syttifem trinn, jeg teller dem hver gang.

Jeg kommer ut på gata og oppdager at jeg har glemt brillene.

Jeg løper tilbake opp fem etasjer, låser meg inn og finner brillene på speilhylla i gangen.

Jeg har løpt ti etasjer.

Hundreogfemti trinn.

Jeg putter brillene i lomma, går ut, låser dører, løper ned fem etasjer, kommer ut på gata og har glemt nøklene til kontoret.

Nå har jeg løpt femten etasjer,
tohundreogtjuefem trinn.

Jeg går opp fem etasjer, inn døra, finner
kontornøklene, putter dem i den andre
lomma, så ned igjen fem etasjer, hvilket
gir meg tjuefem totalt, altså
trehundreogsyttifem trinn.

Kommer ut på fortauet, fryser på
fingrene, hanskene ligger igjen i gangen.

Jeg fortjener å gå uten hansker.

Frakken har lommer, de er merkelige,
sitter helt oppe rundt puppene.

Hvem har ment at det vil være

hensiktsmessig å feste lommene der?

Så nær ørene, så langt fra hoftene.

Slike lommer er ikke til å ha hender i,
men om jeg nå har hendene i dem, ser
jeg ut som en fugl.

Jeg vil ikke få plass på fortauene med
albuene ut til hver side.

Jeg kan ikke gå slik.

Så går jeg opp fem etasjer enda en
gang og har så langt gått tretti etasjer.
Tror jeg.

Det skulle bli firehundreogfemti trinn.

Jeg går inn.
Finner hanskene.
Tar dem på.
Tar dem av for å låse døra.
Jeg er varm.
Svært varm.
Pumpende varm.
Jeg er en geysir.

Kommer ned på gata, har til sammen gått trettifem
etasjer, altså
femhundreogtjuefem trinn.

Skulle jeg gjøre dette hver dag, et helt år, ville jeg ha
gått tolvtusensjuhundreogsyttifem etasjer eller ett-
hundreognittientusensekshundreogtjuefem trappetrinn.

Skulle jeg gjøre dette
hver dag, resten av livet,
ville jeg løpe opp og ned disse
trappene, hundretusenvis av etasjer
til sammen, millioner av trinn, og en vakker
vårdag, for eksempel akkurat idet april slår over i mai,
vil jeg sette meg ned, kortpustet, mellom fjerde og
femte etasje og sovne inn, med hodet lent mot
rekkverket, usedvanlig sterke legger
og et hjerte som stanset etter
trehundreogåttitretusen tohundreogfemti
etasjer eller
fem millioner sjuhundreogfortiåttetusen
sjuhundreogfemti
trinn.

Otto Knagenhjelm

Otto Knagenhjelm bakte brød og kringler og kaker og boller og kanel i svingen og kanelsnurrer og rosinsnegler og muffins og horn med frø og horn med korn!

Men en dag!
Slo Otto Knagenhjelm hendene i bakebordet så mel-skyen sto! Og dro!

Han trampet ut av bakeriet og om bord i en trikk som trikket ham til et tog, som toget ham til et fly, som fløy ham over hav og land og fjell og daler.

Otto Knagenhjelm så ut av vinduet på jorda der nede og syntes landskapet lignet kringler, rosinsnegler, kanel-snurrer og horn med korn.

Horn med korn!

Flyet med bakeren landet på en stekende varm rullebane, og Otto travet ut i det nye landet. Han gikk langs gater og fortau, på stier, i mørke skoger, opp fjell og ned grønne åser.

En tidlig morgen mens hanene gol og bikkjene bjeffet, gikk Otto Knagenhjelm inn i en by. En ganske liten by med ganske små hus og med ganske smale gater.

Først møtte han en høy mann med et brød under armen, så hoppet han til side for to damer som kom løpende med poser fulle av rundstykker, deretter snurret han rundt seg selv av lukten fra en bolle med kanel som strøk forbi nesen hans.

Otto Knagenhjelm satte opp farten blant de fremmede med brød under armene og kaker i munnene.

Han fulgte duftene av kanel og nellik, av tørket frukt og stekte skorper. Han slepte de varme føttene sine inn i et bakeri ... som så ut som hans eget, der hjemme, langt borte! ... med en baker som lignet ham selv på en korint!

Nese som en liten loff!
Hender som brødspader!
Øyne som rosiner!
Hår som kanelnurrer!
Tenner som mandelflak!
Ører som rundstykker!
Mage som en stor brøddeig!

Og akkurat slik Otto Knagenhjelm hadde gjort
hjemme i sitt eget bakeri, slo bakeren der inne
hendene i bakebordet og trampet av
gårde i en sky av mel!

En stor rød- og gulstripet katt la seg på trammen.
Otto strøk den over ryggen.
Katten malte med en stor, varm kattermotor i magen.

Otto Knagenhjelm, bakeren, trakk duften av nystekte
brød inn i sin store bakernese.
Så brølte han begeistret!
Et stort bakerbrøl fylt av mel og gjær!

Nå baker Otto Knagenhjelm nye brød og kringler og kaker og boller og kanel i svingen og kanelsnurrer og rosinsnegler og muffins og horn med frø og horn med korn!

Utenfor bakeriet ligger den rød- og gulstripete store katten og durer.

Høyt oppe i et fly sitter en annen baker og stirrer ut av vinduet, ned på jorda.

Han synes åkrene og fjellene og sjøene der nede ser ut som kannelsnurrer og horn med korn og åpner ikke øynene før flyet lander på en rullebane i et land langt borte.

Snart går han inn i et bakeri der du og jeg bor, og så er alt sammen nesten som det pleier.

Men bare nesten.

Her er noen setninger som ble til overs. Du må gjerne putte dem inn der du synes de passer.

Bakeren som dro, er blitt til bakeren som kom.
Han satte seg på en benk, i skyggen, under et stort tre.
Treet hadde blomster, blomstene luktet rosiner.
Kanskje kanel. De minnet også om smør og sukker.
Otto Knagenhjelm så alle dem med nattens drømmer
i øynene som drakk en kaffe på vei til jobb.
Han så på jenta med søvn i håret som kjøpte brød til
frokost.
... og som løp hjem med det lange brødet under
armen.

Kondisjonalis

Jeg

Skulle

Ville

Ha

Plantet

En

Løk

FREMMEDORD

Det må ha vært tidlig vår.

Lukt av gjødsel.

Åkerlandet med snorrette pløyererker, vendt og
veltet svart jord, regn i lufta.

Grå himmel, mener jeg det var den dagen.

Ennå ull rundt halsen.

Grønt pultlokk, slitt linoleum, kjedsomhetsbokstaver
risset inn med passerspiss i mattetimer.

Seksti graders vinkler, sirkler, kuber,
egenskapene til romlige legemer.

Geometri.

Alle ord kommer fra noe.

Geometri, av ge -> geo, jord, land
og metri av metria, av metron, å måle.

Å måle jord eller land.

Matematikk.
Jordmåling.
Landmåling.
Ordet kommer fra jord.
Matematikken kommer fra jord.
Lukta kommer fra jordet.
Jordet kommer inn av vinduet.

Tankene mine var jord. Jeg ville ut og gå i
pløyerennene. Kjenne jorda suge seg fast i skosålene.

Kråkene. *Corvus cornix*.
Jeg hadde hørt at dersom en av dem døde på bakken,
flokket andre kråker seg rundt og dyttet liket til
oppreist stilling, så det så ut som den levde.
Jeg visst ikke om det var sant.
Jeg håpet det var slik.
Jeg likte tanken på at kråker later som.

Min mormor hadde en bok med bilder fra den
afrikanske savannen. Man kunne brette ut en sjiraff.
Giraff.
Sjiraff.
Giraffa camelopardalis.
Fra arabisk *zurafa*.
Det ga mening.

Sjiraffen er passgjenger og stikker av i stor fart om
den må.

Savannebokas utbrettbilde av sjiraffen hadde fått en
rift og burde vært teipet, ellers ville sjiraffen miste
hodet.

Pulten hadde en hylle under.
Jeg hadde ingenting der.
Hva skulle det vært?
La hendene der iblant.

De hvilte, tomme, uvirksomme.
Hylla skubbet mot lårene.

Læreren var syklist og skiløper med vær i ansiktet.
Jeg var ikke et barn han kunne like.
Jeg likte ikke ham.

Du får reise deg og forklare oss hva dette betyr du
da, Kari.

EVALUERE.

Du som kæin slike fræmmenord.

EVALUERE.

Du får reise deg og forklare oss

hva dette ordet betyr, du som kan slike
ord.

Du som ennå er fremmed for oss

får reise deg og forklare oss

hva ordet betyr.

Han og dem var oss.

Det var et jorde mellom meg og oss.

Jeg reiste meg.

Munnen min var full av leire.
Tennene mine smakte jord.

MJØSBRYLLUP

Roar Smedhaugen giftet seg en tidlig
junidag i den vesle kirka på Kapp.
Totenlandet nygrønt ned mot Mjøsa, svaler
på høy himmel, godvær i vente, mild bris inn
kirkedøra og opp midtgangen. Prestekragen i
forsommerlyset, dempet hoste fra
kirkebenkene, føtter mot steingulv, hender
om sangbok, snippens lette gnaging mot den
nybarberte nakken, kroppens damp mot
dressens hylster.

Nye sko rundt Smedhaugens fotballtær, tynne
lisser i pen knute. En av disse forsommerdagene
der juni i noen timer kler seg ut som juli, med
varmedis og hovne føtter, dovne veps og
smeltet maskara, som hos Karen, den gamle
tanten i syrin, med sminkesmelt og rørte hulk.

Hennes store kropp ristet i drakten før vielsen var i gang, og Roar visste fra tidligere brylluper, flere av dem fortsatt i stand, enkelte i oppløsning og noen til reparasjon på barnefri i Syden, at tante Karen ville hulke mer, at skuldrene hennes ville hoppe i klærne, og at hulkene ville gå over i lange ul når seremonien nådde ekteskapsløftet i gode og i onde dager som hos deg står og ære og akte til døden skiller.

Roars forlover Tore Smedstadhagen strevde med å holde seg våken. Roars narkoleptiske bestevenn hadde sovnet på oppløpssiden under fotballkamper akkurat så mange ganger at han ble satt på reservebenken, der han også sovnet, men da ble det i alle fall mål.

Tore Smedstadhagen balanserte esken med ringene mellom to pekefingre, esken i midten.

Roar var ganske sikker på at Tore snart ville nappes vekk i narkolepsiens lille tunnel og så ville esken med ringene falle i gulvet, lokket falle av og ringene trille ut av vatten, deretter ville Ebba Smedbråten, Roars kommende kones forlover, krabbe ned for å finne ringene, der de sikkert ville ha trillet inn under kirkebenken.

Ebba Smedbråten var turtalentet på Kapp som alle snakket om, og som ga opp turninga da hun ble gravid, og det snakket også alle om, men så ble ungen født og vokste til, og nå skulle guttungen begynne på ungdomsskolen til høsten, og Ebba var

IKKE ET MØTE

fortsatt elastisk og impulsiv så hun ville forsvinne under benken, og det ville bli stille en stund, og presten ville kremte og tante Karen riste og Roar ville svette, men Mona Smedsvingen, Roars kommende, straks, øyeblikkelige kone, ville legge en forbausende kjølig hånd på Roars nakke, og all innestengthet ville suges opp og ut av stoffet og skjorten kjennes kjølig og tørr, snippen behagelig og skoene myke.

Tore Smedstadhagen duppet av, ringene falt ut, Ebba Smedbråten forsvant under benken, tante Karen strigråt, Roar svelget, og Mona Smedsvingen la en kjølig hånd på sin manns nakke.

Av kjærlighet er du kommet, til kjølighet skal du bli.

Jeg ser deg et stykke unna,

at du kommer mot meg på fortauet.

Vurderer å krysse gata, men det vil være å gjøre for mye ut av det.

Ikke at jeg har noe imot deg.

Slett ikke.

Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre med deg om vi hilser og jeg må si et eller annet, gi noe til deg, noen ord om hvordan det går med meg, med ... ting.

Ennå er jeg usynlig.

Det er rundt seksti meter mellom oss.

En gang løp jeg sekstimetern på ni-fire.

Med pollenallergi.

Tett nese, lette bein.

Jeg må vel si jeg var et tynt barn med store kneskåler og en litt lei tendens til å si hva jeg tenkte, når jeg tenkte det. Det slo meg ikke at jeg kunne si noe annet. Finne på noe passende, være smidig, kanskje bare gjenta det som ble sagt, og være enig, alltid enig.

Jeg skulle nikket mer. Vippet hodet opp og ned og vist at jeg først og fremst ville være sammen, først og fremst være sammen, først og fremst sammen.

Jada, jada, jadajadajadajada.

Om vi nå stanser, har vi, slik jeg ser det, to alternativer.

Jeg kan lyve om hvor godt det går med meg, og du kan lyve tilbake, så vi kan gå videre og ha det helt godt i ansiktene våre.

På den andre siden kan jeg gi deg en detaljert innføring i livet mitt, slik det arter seg om dagen.

Oppspilt og samvittighetsfullt veve deg inn i mitt, til du sitter fast.

Suge meg fast i hjernen din og tappe deg.

Du vil stå der, ganske ubekvem, og flytte på føttene. Øynene dine vil lete etter utveier, muligheter for rask tilbaketrekning, mens folk haster forbi oss med friheten sin.

Jeg vil kjenne din ubekvemhet og ta den på meg. Tre den over kroppen så jeg ikke kan bevege armene, og stappe den i kjeften så jeg ikke kan si mer.

Vil du redde meg, tar du meg hardt i armen nå og drar meg mot deg, roper noe vilt og rått inn i det stive ansiktet mitt, slik, slår armene rundt meg, slik, biter meg i øret, der, tralarala, så jeg løsner og revner og renner og blir en annen, der ja, og så samlar vi føtene og stans.

Jeg ser deg komme på fortauet og kjenner deg bare litt. Jeg møter ikke blikket ditt, jeg ser ikke på deg, og du nærmer deg. Jeg er tilkjempet nøytral og har satt opp farten idet vi krysser hverandre, og du stanser meg ikke. Du går raskt og med rolig ansikt, men med sprikende fingre.

Ingen av oss har sett på den andre, og dermed finnes vi ikke. Det var ikke et møte.

OPPEBØEN TOK EN FOR LAGET

Aslak
Oppebøen hadde
et par brune lærsko, fjell-
støvler, et par gamle fotballstøvler,
sandaler, slagstøvler,
svømmeføtter, til og med et par
vadere, men ikke joggesko.
Han kjøpte sjelden sko, det virket
unødvendig å eie flere par enn han brukte til
daglig og en ytterst sjelden gang til noe flottere.
Dessuten tar sko plass, de kan ikke brettes eller
rulles, og de lukter. Aslak Oppebøen var på
generelt grunnlag ikke veldig fascinert av sko.

Så ble han likevel spurt om å ta en for laget som
ikke var hans, men hans hustrus forlag.
Å løpe Holmenkollstafetten var aldri Oppebøens
store drøm.
En stille dag ved et skogstjern derimot, lyden av
snella og dråpene fra snøret mot vannflaten.
Vinddraget i bladkronene, lydene av mygg
og humle, sollyset mellom løvet, lukta av
maursyre.
En rolig aften med en bunke plater.
Det fysiske formatet, vinylens geo-
metriske ryddighet.
Sirkelen i kvadratet,
rillene,

stiftens
vandring inn mot origo.

At Oppebøen ikke hadde joggesko,
var hans mulighet til å hekte seg av
kroken, og han leverte innvendingen
vennlig og lavmælt slik han pleide.
Hans hustru hørte på ham og ringte sin
stafett-løpende kollega Ida Welhaven Heiberg,
som straks svarte at Oppebøen kunne
låne hennes manns, advokat Knagenhjelm,
joggesko.

Og slik ble det. Fiskestanga ble stille satt bak
døren i garasjen, Aslak Oppebøen stakk
føttene i advokat Knagenhjelm's joggesko
og tok en for laget som ikke var hans.
Denne historien er nesten sann. At
Aslak Oppebøen, Ida Welhaven
Heiberg og advokat Knagenhjelm
opptrer i samme fortelling,
virker muligens påfunnet,
men akkurat dette er
helt sant.

Hvordan går det med deg?

Hvordan går det med deg? spør de.

Hardest trykk på G, noe forlenget Å,
før de lar ordet falle ned i en myk R.
Resten av setningen avsluttes atonalt, uten trykk.
Hodet bikket litt til siden.

Hvordan g å r det med deg?

Om de stilte spørsmålet på en munter, bekymringsfri
måte og jeg for eksempel brøt hulkende sammen,
ville de måtte korrigere tonefallet og pense samtalen

inn på et tristere spor.
Slikt tar tid og krefter.

Går det rundt?

Uanstrengt inngang, relativt kraftig trykk på *RU*,
usikker avrunding til *ndt*, løftet toneleie mot slutten.
Her kan man høre spørsmålstegnet.
Overkroppen lent litt frem.
De vil gi gode råd om jeg ber om det.

GårdetRUndt?

Det er jo nettopp en mulighet for at det ikke går
rundt. At jeg ikke greier å skaffe penger til husleie,

tannkrem, strøm, forsikringer, allergimedisiner, nye
briller, linser, jakke til vinteren, Pyrisept til skrubbsår,
Paracet mot hodepine, vin, egg fra frittgående høner,
mel fra frittstående korn, det
daglige, kortreiste brød.

Hva lever du av, da?

Nøytral inngang, solid trykk hele veien på *LEVER*,
resten av setningen trekkes sammen i en blokk og
funksjonerer som støtte, så ikke *LEVER* bikker over.
Setningen vippes opp i et spørsmålstegn til slutt.
Ansiktet signaliserer tvil og muligens bekymring,
akkurat det siste er jeg usikker på.

Hva LEVER du av da?

Dette arbeidet, disse kontraktene, dette arbeidsforholdet, disse timelistene, alle mandagsmorgener, alle fredagsettermiddager. Møtene, evalueringene, bedriftsidrettslaget, ansattkortet, kaffeautomaten, personlige kopper på vandring, pålegg med mugg i felleskjøleskapet, kake på runde dager, avskjedstaler og nye systemer. Fagdager, sykepenger og sikkerhetsnett, firmajulebord og lønningspils. Sommerferie.

Vi hilste i korridorene, vi sladret i kantina. Utenfor jobbene våre, i det andre livet vårt, ble vi gift, fikk vi barn, ble vi skilt.

Så gråt vi i skjul på kontoret.

Vi trøstet hverandre, der bak kontordøren, og gikk til mandagsmøtet med hovent ansikt.

Vi gikk ut av kontorene sammen etter jobb, gjennom gangene, ned trappene og ut på plassen ved flaggstanga. Det snødde. Det hadde begynt å regne.

Ettermiddagsheten, sola over sykkelstativene, torden i luften, snøslaps, fullmåne, høsttåke.

Vi sa *Ha det* og gikk hver til vårt.

Vi sa *God morgen!*

Og begynte dagen.

Nå gjør vi ikke det lenger.

Hvordan går det med deg?

O k t o b e r

Oktober bor i skogen. Like ved stien der de trækker søndagsturen, like ved søkkene der soppen får vokse og råtne i fred fordi ingen plukker den, fordi de trækker søndagstur og hilser på folk de kjenner, ikke på dem de ikke kjenner.

Oktober bor under ei gran. Grana vaier sakte i søndagsbrisen, og når tråkkerne er borte og nattevinden varsler mandag, svaier grana og konglene ramlar ned mellom greinene.

Oktober bor inne i baret, inne i skyggene, inne ved stammen, nede blant mose og barnåler. Han er grønn, eller brun, eller gul, han er svart, han er grå og nesten blå.

Han er fuktig og tørr, han rasler når han går, og sukker når han snakker.

Når september mister bladene og søndagstråkkerne får luer på, løfter oktober hodet mot trekronene og åpner en stor munn.

Ut av munnen kommer tåken, og ut av tåken kommer mannen.

HELSTRENG

Helstreng

Streng

Halvstreng

Ikke streng

Smyger

Jeg er det man kaller en smyger.

Jeg vet det.

Alle vet det.

Likevel hender det at jeg får en invitasjon.

Jeg er riktig glad for å bli invitert.

Nærmest overrasket.

Beveget!

Jeg kommer gjerne, og vippser med en gang to hundre kroner til fellesgaven.

Det er enda en stund til.

To dager før kommer jeg fortsatt gjerne.

Én dag før lurer jeg på hva jeg skal ta på meg.

Samme dag mener jeg det ikke har noe å si hva jeg har på meg, og at det er klokt å ikke tenke for mye på slikt, men bare ta på seg noe enkelt som ikke vekker oppsikt på noen måte. Upretensjøs plagg av god kvalitet, som gjør det lettere å falle til ro.

Samme ettermiddag gjør jeg meg i stand.

Dusjer, vasker håret, barberer leggene, kanskje.

Tørker meg, napper vekk et skjeggstrå jeg får øye på helt tilfeldig idet jeg skal sette en kontaktlinse på det høyre øyet. Mitt venstre øye ser nemlig veldig godt på nært hold.

På svært nært hold ser mitt venstre øye alt. Jeg går omkring med et forstørrelsesglass i ansiktet, bare jeg kommer nær nok.

Det er det ikke mange som vet!

Jeg har en god pinsett av stål, laget i Japan.

Spiss nok til å begå harakiri, presis nok til å luke haken.

Skammen skyller gjennom meg ved tanken på at noen, som ser godt på nært hold eller kanskje usedvanlig skarpt på avstand, skulle se det ene svarte skjeggstrået som stakk ut av haken min på venstre side.

Nå er det borte, jeg kjente en enorm tilfredsstillelse ved å trekke håret ut, se på det på nært hold, skru på springen, skylle det ned i sluket, gjennom rørene, ut av bygget, gjennom byen, der det kanskje henger seg fast i en rottepels et eller annet sted på vei til renseanlegget der ute mot fjorden.

Jeg føner panneluggen, men ikke resten av håret, da ser det ut som høy.

Legger noe sminke her og der i fjeset, ikke for mye og ikke maskara, det blir bare søl utover natten.

Dersom jeg blir der så lenge.

Det har hendt.

Heller ikke lepestift. Jeg har en tendens til å gni meg ganske hardhendt i ansiktet når jeg blir sjenert eller har drukket et par glass for mye.

En oransje øyenskygge vil fremheve de blå øynene dine, sa jenta i parfumeriet.

Det stemmer. Når øynene er klare under oransje

øyenlokk, fremheves det blå.

Når jeg derimot er allergisk, eller altså har fått et par glass for mye, som jeg alltid drikker raskt for å komme meg over den første, krappe bølgen av småprat, fremhever øyenskyggen de rødspregte øyeeplene mine.

Det får meg til å tenke på mor og på tekstiler fra finske Marimekko. Min mor mente at man ikke skulle blande oransje og rødt.

Jeg kjøpte meg en gang en kjole fra Marimekko i disse fargene, og spankulerte frem og tilbake foran mor.

Hva sier du nå? Skal man fortsatt ikke blande oransje og rødt?

Nei, sa mor. Man burde ikke det. Det er urolig og ropende. Vi roper ikke med klærne våre, vi bærer dem med stille selvsikkerhet.

En time før drikker jeg et glass hvitvin og bestemmer meg for å gå dit jeg er invitert.

Jeg antar det vil ta en halv time.

Det er varmt ute, jeg går litt for fort og blir svett under armene, i pannen og på ryggen.

Jeg hører stemmer fra hagen og ringer på.

Høye glass, høye mennesker, høy latter, langbord under epletrær. Sandalhælene mine synker ned i plenen, og jeg slår rot ved siden av en mann med kraftige briller.

Jeg har vært der i en time.

Brillene spør meg om et eller annet jeg ikke hører, og jeg svarer noe jeg tror passer.

Jeg gnir meg i ansiktet.

Han titter ut av den enorme innfatningen sin og mingler videre bortover gresset, som er forbausende grønt, selv etter denne lange tørkeperioden.

Jeg har stått plantet i den myke plenen i halvannen time før jeg sakte trekker hælene opp og begynner det jeg håper er en tilforlatelig tilbaketrekning. Jeg spidder plenen til jeg når de vakre granitthellene, later som om jeg leter etter toalettet, skjener sakte og nesten drømmende gjennom porten og ut på gaten, der jeg straks glir inn i skyggene under syrin og hegg.

B O K F Ø R T

Luften kjennes tykk. Vinduene kan åpnes, men da må karmene ryddes.

Permene, papirstablene og skriveren som ikke virker mer, regnemaskinen, viften som kortsluttet forrige uke, et hundehalsbånd, en gjenglemt vott fra i vinter og en halvspist sjokoladeske ligger i veien.

Trekker regnskapsføreren pusten så dypt hun klarer, kjenner hun støvet i halsen. Løfter hun persiennen, ser hun støvet i stripen av sol som klemmer seg ned mellom garasjen og lagerbygget og treffer kontorvinduet hennes et øyeblikk før skyggene tar over.

Disse ukene før våren tar tak,
nedgravd i papirer, permer, bilag,
krøllete kvitteringer fra en middag
det går an å ta en prosentdel av inn
i regnskapet, i alle fall om vi stryker
vinflaskene.

– Jeg husker hvem jeg spiste middag
med, det står på kvitteringen. Rolf,
eller Ragnhild, litt vanskelig å se nå,
samme det. Vi hadde et møte om
tentativt samarbeid. Hø-hø.

Panikk i stemmene på telefonen. De
har, som hvert år på denne tiden,
ennå ikke begynt å sortere
kvitteringene som ligger sammenkrøllet i
plastposen, ennå ikke skrevet ut bilag
fra nettbankens arkiver, årsoppgavene
de fikk i posten, la de på en ... hylle,

muligens, og er det ikke for sent,
stikker de innom med en favn
usortert dagen før.

Regnskapsføreren drømmer om
brosteinsgater i små italienske
fjellandsbyer, en benk, mild bris i
solnedgang, et langt aftensmåltid og
langsom tassing hjem.

Når de siste har fått beskjeden de
håpet de ikke skulle få, men som de
får hvert år, når papirer er signert og
resultatet er kjent, når permene er
tilbake i hyllene, når nøkkelen vris om
og alle tallene låses inne blant oste-
skorper og kald kaffe, løfter
regnskapsføreren et glass grappa mot
parkeringsplassen, mot søppeltønnene,
mot støvet og mot tårnkranene.

TOYOTA
COROLLA

Hva slags bil hadde dere da du var barn?

En rød Volvo Amazon.

...

Fin bil.

Veldig fin bil. Faren min gråt da han solgte den.

Hvorfor solgte han den, da?

Han fikk et innfall, ville vel ha forandring, og så angret han idet han overleverte nøklene.

Han kom aldri helt over den bilen.

...

Siden fikk vi en Opel Datsun.

Opel Datsun er to biler på en gang.

Det syntes vi også.

Det kan hende du mener Opel Rekord?

Det kan hende.

Jeg hadde en stund to naboer med en Toyota Corolla.

Ah. Nydelig bil.

1976-modell. Meget pen.

Enda bedre.

Paranøttfarget med skrå kupé, brunt interiør, brunt ratt, alt var brunt.

Det var lavt under taket, og hun hadde høyt hår. Han gikk og kjørte med hatt.

Det var som regel hun som kjørte. Han satt ved siden av, blikket rett frem, et par ganger så jeg munnen hans bevege seg, det hendte han tente en sigarett idet de begynte å kjøre.

Jeg snakket aldri med dem. De virket aldri uvennlige, aldri imøtekommende heller. Vi møttes i trappen iblant, de nikket nøytralt og fortsatte opp, eller ned.

Jeg hørte generelt ikke mye til dem. Svake fottrinn over gulvene der oppe, vann gjennom rørene.

Jeg tenkte ofte på dem.

Sov de nakne eller i pysj? Sov de på ryggen, på magen eller med det ene benet trukket opp mot haken, en arm under hodet og den andre rundt den øverste delen av dynen?

Hvordan så de ut om morgenen, når de sto opp? Når de stelte seg foran speilet?

Når de pusset tenner? Hva snakket de med hverandre om?

Hvordan så ansiktene deres ut når de tygde, og hva tygde de? Hva spiste de til frokost? Drakk de kaffe eller te?

Fra de andre naboenes leiligheter kom lukt av egg og bacon, stekt fisk og nybakt brød.

Fra disse to, ingenting.

Jeg ble nærmest besatt av dem.

Listet meg rundt i min egen leilighet for ikke å gå glipp av lydene ovenfra.

Vennet meg til å lytte, samlet på alt jeg hørte, og på alt jeg så.

Jeg ble en enda stillere person.

Det slo meg at jeg ikke hadde sett dem se på hverandre.

Det slo meg at jeg ikke kunne gi en god beskrivelse av dem.

De hadde ingen egentlige særtrekk, men jeg husker knærne hennes, de var så personlige. Hva minnet de meg om? Jeg passet på å ikke stirre, men kastet raske, tilsynelatende tilfeldige blikk i knehøyde når vi møttes.

Var hun på vei ned trappene, tenkte jeg på kamskjell, slik de ligger lukket rundt muslingene. Kom hun oppover, slo det meg at de lignet knyttnever.

En dag flyttet de.

Jeg grep meg i å savne dem.

Et par uker etter kjøpte jeg en brun Toyota Corolla.

Topp stand, pent kjørt, ingen rust, men rimelig. Rett og slett billig.

Den luktet røyk og hårlakk inni.

Askebeget fullt av halvrukte sigaretter.

Jeg så rett frem og kjørte til jeg hadde røykt alle sneipene og gikk tom for bensin.

Deretter fylte jeg tanken, kjøpte sigaretter av samme merke og kjørte videre.

Om du møtte meg, ville du husket at jeg kjørte en brun Toyota Corolla og at jeg røykte. Dersom du så meg da jeg fylte bensin, ville du kanskje også lagt merke til knærne mine. At de minner litt om kamskjell, slik de lukker seg rundt muslingene der de ligger på is i fiskedisken og venter på å bli spist.

Knærne er i grunnen det eneste interessante ved meg.

Skal vi google det?

Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?
Skal vi google det?

Nei, vi skal ikke google det.

Noen, 1900

Døra er festet til tømmerveggen med lange treplugger.

Vi må dytte opp slåen og trekke døra mot oss.
Dørstokken er høy, vi må løfte beina for å gå over den og inn.

Taket er lavt ved ytterveggen, vi må bøye oss og ta to skritt krokrygget før vi kan rette oss ut og strekke nakken, løfte hodet mot den sammenraste pipa og hullet i taket, augusthimmelen utenfor.

Et par slagstøvler og en sko ved siden av hverandre på en benk inne i halvmørket. Skoen er grønn av et fint lag mugg, støvlene står stille og morkne, side om side. Skaftene er brettet ned, kanskje i løpet av en varm juledag en eller annen sommer, et eller annet år.

Noen satte dem fra seg.

På veggstokken bak, skåret inn med svungen
skjønnskrift:

J.O.S. 1905.

Ved motsatt vegg, en lysgul knebukse med sprekk i sømmen bak. En gang bøyde noen seg for å løfte opp en stein, et fange ved, en kalv, et lam, et barn, en staur, og så ga sømmen etter.

Buksa ble liggende som om noen nettopp hadde gått ut av den, lett bøyd ved knehasene, fortsatt rund bak, strukket i livet, løs rundt lårene, ennå ikke reparert, aldri reparert.

Noen eide den.

Noen sydde den ferdig en kveld, brettet den sammen, ruslet innom, strakte armen inn døra og sa:

Vær så god!

En beksømstøvel i lær, sålen er sprukket opp, lissene sitter fortsatt i.

Støvelen er bred og kort. En gang var den helt ny, stiv og hard rundt foten, men etter hvert lag med fett og etter hver tur på ski, mykere.

Den ligger på siden, ved dørstokken, som om noen sparket den av seg, kald i kinnene etter skituren opp, kald på tærne, kald på fingrene, sulten kanskje, søvnig.

H.T. 1900

risset inn i stokken over en enkel plankehylle.

GUNHILD, 1930.

lenger bort.

En tallerken med en hane på, rød, blå, sort, gul og langs kanten:

Seks sider fra et magasin, sammenbrettet, sammenklistret.

Hvem blir skjønnhetsdronning i 1936? Revolusjon i Spania, en krigshistorie.

Noen leste i de siste minuttene med dagslys. Noen blafret seg gjennom bilder av smart kledde unge kvinner foran skyskrapere og skipssider.

Franco på gaten i Madrid.
Brev fra leserne. **Ærede redaktør.**

Noen risset inn et hus.
Bratt tak,
to etasjer,
vinduer,
dør
og en bred tram.
Noen planla et hus.
Drømte fram et hus.

Noen risset inn en drage og en til og en til, løpende
etter hverandre bortover en sengestokk.

R.O.T. 1901

H.S. 1905

I.O.Z. 1920

G.K.B. 1908

T.K.B. 1910

**KARVET BLADTOBAK,
CONRAD LANGAARD, OSLO.**

Bare lokket, sammen med to flasker øl, drikket av noen,
en eller annen gang, et eller annet år.

T. 2.4.1944

En røyskatt stikker hodet opp av gulvet.

K.S. 2018.

Performance

Jeg gikk ut av kontoret
Gjennom resepsjonen
Ut dørene
Forbi flaggstanga
Over parkeringsplassen
Bak bensinstasjonen
Over krysset
Ned bakken
Forbi kirken

Langs stadion og forbi treningsstudioet der jeg hadde et sovende medlemskap.

De har snedig nok plassert tredemøllene i vinduene, slik at alle som går forbi, skal bli minnet om at de også burde trene.

Det virker avskrekkende på meg.

Ned bakken
Opp trappene
Inn døra
Jeg tok av meg klærne.

Sto i den mørke gangen og visste at om jeg ville, kunne jeg nå gå naken ned alle trinnene, forbi alle dørene til alle naboene og ut på gata, der jeg kunne dirigere en som strevde med å lukeparkere.
For eksempel.

Jeg kunne løpe gjennom byen, ned langs elva og om noen stanset meg og jeg sa jeg var et kunstverk?

En performance.

Eldre kvinne med sluttpakke løper naken. Naken kvinne med eldre sluttpakke løper. Løpende naken eldre sluttpakke løper med kvinne.

Jeg så meg i speilet.

Det er et speil for raske blikk på vei ut, slik at man ikke presenterer seg med spinat mellom tennene eller egg rundt munnen, ketsjup, sirup, sennep

overalt.

Jeg så bort.

Sto lenge i dusjen.

Lenge I Dusjen.

Siden gikk jeg til en bar og drakk alene.

Jeg skulle ikke på jobb neste dag.

Eller dagen etter.

Eller dagen etter der.

Eller dagene etter alt dette.

Eller dagene etter

dagene etter dagene.

Slik ble min første bok.

Jeg dediserer den til
Sara, Isak, Martin og Anne,
som leste, lyttet og dyttet.
Jeg sender også en kjærlig tanke
til gamle arbeidskamerater.

Kari, august 2018

